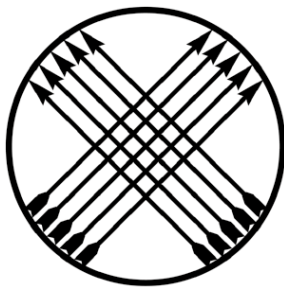

Andre Wegener Sleeswijk

André Wegener Sleeswijk is geboren op 11 mei 1927 in hospital Bangkattan in Bindjei, NOI. Hij was de zoon van Fredrik Wilhelm Wegener Sleeswijk (1904-1974) en Cornelia (Corrie) Hendrika van Giffen (1908-1973). Zijn ouders trouwden op 20 juli 1926 in Medan, NOI. Hij had twee zussen, Janneke (1934) en Els (21 juli 1929) en een broertje Rienck (1941-2019). Zijn vader werkte op de onderneming Soengei Litoer.

In 1939 was het gezin met verlof in Nederland. André was toen scout. In 1929 vond op het Arrowe Park in de buurt van Liverpool de 3e Wereld Jamboree plaats. Scouting Erica uit Bussum was daar met een groep verkenners aanwezig. De groep werd hierna te groot en in 1930 werd besloten een deel van de groep af te splitsen onder leiding van Hopman Johannes Nicolaas Kwant. Deze groep werd vernoemd naar het park van de Jamboree, de Arrowe groep en hun logo was het logo van de Jamboree. Ze kregen een clubhuis aan de Meerweg.

De groep begon als landscoutinggroep, maar al snel gingen ze ook varen op de Loosdrechtse plassen en werd naast de landtroep ook een zeeverkennerstroep opgericht. In december 1939 werd Andre in *De Verkennen, officieel orgaan van de Padvindere beweging in Nederland*, welkom geheten bij de Arrowe groep in Bussum. In maart 1940 vertrok het gezin weer naar Nederlands Indië.

André, Els en Janneke waren leerling van de Planters School Vereeniging in Brastagi.

Andre is één van de jongens die in juni 1942 met Scoutingactiviteiten beginnen in Kamp Brastagi. Op 11 augustus wordt de Pioniergroep opgericht. Op 31 mei 1943 moest hij samen met de andere oudste jongens naar het mannenkamp Soengei Sengkol. In dit kamp ontstond de Prins Bernhardgroep onder leiding van Hopman Hahn en Vaandrig Hoogeveen en het is aannemelijk dat ze hier lid van werden. Janneke werd in Kamp Brastagi kabouter op 20 juli 1943 bij Kabouterkring 1. Els was pionierster bij de pioniersgroep Tahepia. Ze werd geïnstalleerd op 18 september 1942.

Andre werd met zijn moeder, broer en zussen geïnterneerd in kamp Brastagi. broertje André zat in Harrison. Janneke zat in afdeling 4 en Els in afdeling 2 van het hoofdgebouw en zijn moeder en de pasgeboren Rienck in het Baby nest. Brastagi was een gemengd Japans interneringskamp op Noord-Sumatra, 60 km ten zuiden van Medan aan het Toba-meer. Het kamp was ondergebracht in het gebouwencomplex van de Planters School Vereeniging Brastagi, de bungalow van Harrison & Crosfield en Huize Tameling. De vrouwen en kinderen die op de hoogvlakte rondom Brastagi en Kaban Djahe verbleven en enkele oudere mannen werden geïnterneerd in de kostschool waar normaal accommodatie was voor 200 kinderen. De kampleiding was Nederlands. Op 16 april 1942 opende het kamp en waren er 939

mannen, vrouwen en kinderen gevangen. Na de eerste chaotische weken vond iedereen een plekje. Vrouwen en meisjes sliepen bij elkaar in de voormalige klaslokalen en kinderslaapzalen, jongens ouder dan 8 jaar sliepen apart. Het kamp bestond uit een groot hoofdgebouw, rondom een binnentuin gebouwd, met aan de ene kant de lagere school met een zeer ruim gymnastieklokaal en het kleinere HBS gebouw. Aan de andere kant van het hoofdgebouw stond het nieuwe meisjeshuis, ziekenhuis en het z.g. straatje, waar een aantal gebouwde huisjes voor de onderwijzers waren, een voetbalveld en een klein park, het Vondelpark.

Voor de oorlog was er al een Scoutinggroep in Brastagi. Na de Japanse bezetting stopten de Scoutingactiviteiten. In het geheim vormde Akela van Braningen met een aantal jongens de Pioniersgroep met de patrouilles Arenden en Panters. Eind juni 1942 hadden ze de eerste opkomst. Scato Gockinga werd patrouilleleider van de panters en Frits de Meyere van de arenden. Frank van Bovene van Gent, Hans Smit, André Wegener Sleswijk, Wim Hiddema, Robbie Beets, Freddy van de Woesteijne, George en Jan Kelderman werden lid. Begin augustus werden Hans ten Velde, Scato, George en Jan als de eerste verkenners geïnstalleerd.

Om de jongens en meiden in het kamp wat om handen te geven lukte het Akela van Braningen van de Nederlandse kampleiding toestemming te krijgen 'officieel' met Scoutingactiviteiten te starten. Scouting werd in principe door de Japanners verboden, maar soms wel oogluikend toegestaan. Gedurende de oorlog waren ze soms strenger en soms meegaander. Op tien augustus 1942 werd de Afdeling Brastagi opgericht en op 11 augustus begon formeel de Pioniersgroep. Jacobus Meyerink werd hopman en Scheuer vaandrig. Op de 25e volgden weer een aantal installaties, waaronder Jan Bouwens als vaandrig en Ely Lysen. De groep krijgt vier patrouilles, naast de Panters en de Arenden beginnen ook de Herten en de Tijgers. George wordt patrouilleleider van de tijgerpatrouille. Op 22 augustus start een tweede groep omdat er ondertussen 66 jongens zijn die lid willen worden.

Het afdelingsbestuur werd gevormd door Hopman Meijerink, Oehoe Oomen (Kabouters), Akela Hoek (welpen), Akstra De Lavalette (padvindsters) en Akela van Braningen als secretaresse. Naast de twee verkennersstroepen, waren er voor de jongens twee welpenhordes. Voor de meisjes werd gestart met 2 kabouterkringen en twee meisjestroepen: Skoth (Steeds klaar om te helpen) en Opino (Opgericht in Oorlogstijd). Ze hadden khaki uniformen maar de patrouillelinten waren het enige Scouting kenmerk.

In september 1942 timmerden de jongens een hoek in de gymzaal om apart te kunnen zitten met de troepraad. "De Wigwam" werd het centrum van de afdeling Brastagi, met een deur die zelfs een goed slot had. Negen zware houtblokken om een echt brandend imitatie kampvuur verhoogden de gezelligheid. Het portret van Baden-Powell vond een plaatsje aan de muur op een blauwe jamboree-das. Op de 28^e wordt De Wigwam ingewijd. In oktober werden van twee oude jurken vlaggen gemaakt voor de verschillende onderdelen.

In het boek Noord Sumatra in Oorlogstijd deel 1942 wordt in september 1942 gesproken over de pioniersgroep Tahepia. Els was in Kamp Brastagi pionierster bij de pioniersgroep Tahepia. Ze werd geïnstalleerd op 18 september 1942. Op 17 februari 1943 ontvingen leidsters Theodora Put tijdens een ceremonie de naam Awanda (fakkeldrager) en Van Braningen kreeg de naam Hiawatha (de vuuronderhouder).

Op 22 december 1942 werden de geïnterneerden uit het Dokter Fonds ziekenhuis in Pematang Siantar overgebracht naar Brastagi. Er kwamen bijna 700 mensen bij. De scouts hielpen mee iedereen naar hun slaapverblijf te wijzen en spullen te dragen. Alle lessen op school en bijeenkomsten werden verboden en de lokalen werden gebruikt voor de huisvesting. Mede door de toestroom van de nieuwe bewoners bleek in januari 1943 Scouting zo populair dat er ondertussen 3 jongenstroepen, 4 welpenhordes, 3 meisjestroepen, 4 kabouterkringen en een pionierstersstam waren, samen ruim 450 leden.

Op 31 mei 1943 moesten de oudste jongens naar het mannenkamp Soengei Sengkol. Onder de groep zaten de patrouilleleiders en verkenners van het eerste uur. Het kamp lag enige kilometers ten zuidwesten van Medan en was ondergebracht in het koelie-hospitaal van de Maatschappij Arendsburg. Andre was hier bij. Hopman Hahn en Vaandrig Hoogeveen waren met een padvindergroep, de Prins Bernhardgroep, gestart en Scato en Frits werden hier in ieder geval lid van. De kans is groot dat alle scouts die uit Brastagi kwamen hierbij aansloten. De start was zeer enthousiast, maar dit enthousiasme werd ernstig onderdrukt door een geweldige tegenwerking van de kampleiding, natuurlijk onder pressie van de Jap. Ondanks dit is er in het geheim altijd doorgewerkt en slaagde men er zelfs in kampvuren en installaties te houden.

In oktober 1944 werd dit kamp ontruimd en vertrokken de geïnterneerden naar kamp Si Rengorengo. Het kamp Si Rengorengo lag ongeveer 10 km van Rantau Prapat, midden in de rubberbossen aan de Bila-rivier, volkomen geïsoleerd van de buitenwereld. Er waren geen kampongs in de buurt en de omgeving was moerassig. Het kamp was ondergebracht in barakken.

André trouwde tweemaal en uit elk huwelijk had hij twee dochters. Sleeswijk studeerde af in 1953 aan de Technische Hoogeschool Delft en ging daarna werken bij het laboratorium van Shell in Amsterdam. In 1961 promoveerde hij aan de Universiteit van Amsterdam. In 1964 werd hij benoemd aan de Rijksuniversiteit Groningen tot hoogleraar in de technische natuurkunde. Hij ging in 1992 met emeritaat. Prof. dr. ir. André Wegener Sleeswijk overleed op 11 juni 2018 in Laren op 91-jarige leeftijd.

Meer informatie

[Deli courant » 22 jul 1926 - Art. 6 | Delpher](#)

[De Sumatra post » 14 mei 1927 - Art. 150 | Delpher](#)

[Deli courant » 22 jul 1929 - Art. 9 | Delpher](#)

[Deli courant » 24 mei 1934 - Art. 12 | Delpher](#)

[Nijmeegsch dagblad » 05 jun 1956 - Art. 55 | Delpher](#)

[De Telegraaf » 10 apr 1974 - Art. 229 | Delpher](#)

[Achter-kawat-en-Gedek.pdf \(s-i-d.nl\)](#)

[Dokter Fonds Ziekenhuis Medan \(japanseburgerkampen.nl\)](http://japanseburgerkampen.nl)

[BRASTAGI \(japanseburgerkampen.nl\)](http://japanseburgerkampen.nl)

Brastagi kampbewoners 1942-1945

[Brastagi - Wikipedia](#)

[Soengei Sengkol Medan \(japanseburgerkampen.nl\)](http://japanseburgerkampen.nl)

[Si Regnorengo Rantau Prapat \(japanseburgerkampen.nl\)](http://japanseburgerkampen.nl)

[Aek Pamienke Rantau Prapat \(japanseburgerkampen.nl\)](http://japanseburgerkampen.nl)

[Aek Pamienke - Wikipedia](#)

Logboek Opinotroep (via van Braningen)

Noord Sumatra in Oorlogstijd deel 1942 - uitgave van Stichting Noord Sumatra

Documentatie

[André Wegener Sleeswijk - Wikipedia](#)

[De avondpost » 09 maa 1940 - Art. 108 | Delpher](#)

[bht17_2b.pdf \(historischekringbussum.nl\)](http://historischekringbussum.nl)

[Scouting Arroe](#)

Dit verhaal is onderdeel van *Scouts in de oorlog*, een verzameling verhalen als eerbetoon aan al die (oud) scouts die zich ingezet hebben voor onze vrijheid en hulp aan de medemens of die slachtoffer werden van oorlogsgeweld, in Nederland en het verre oosten. Met de verhalen willen we inspiratie bieden aan de scouts van nu, in hun wekelijkse activiteiten en als voorbereiding op hun bijdrage aan lokale herdenkingen. Kijk op <http://vrijheid.scouting.nl> voor meer informatie en alle andere verhalen.